

Sportdykare borde lära av militären

Varje gång jag läser i tidningarna om dödsolyckor inom dyksporten – nu senast den tragiska historien om artonåriga Aili i söndagens GP-reportage – frågar jag mig varför sportdykare inte tillämpar striktare säkerhetsregler.

När jag gjorde min røjdykarutbildning för femtio år sedan (många av de värnpliktiga som då gjorde rekryten som minörer vid Kustartilleriets befälsskola genomgick denna utbildning) måste vi följa vissa regler: varje dykare som befann sig under vatten måste alltid ha en hjälpdykare som satt beredd och påklädd med all utrustning i båten.

Varje dykning skulle ledas av en dykledare som höll reda på dyktider med mera. (Under utbildningen cirkulerade dessa uppgifter bland deltagarna.) Varje dykare var fastgjord med en lina som gick till en medhjälpare i dykbåten eller – då detta inte var möjligt – till en rörlig boj vid ytan. Linan kunde användas för signalering och kunde i nödfall användas för lokalisering av dykaren.

Mycket kan inträffa under vatten: dykaren kan fastna eller driva bort med strömmarna, luften kan ta slut på grund av felaktig användning eller fel på utrustningen, sikten kan vara dålig eller obefintlig.

När man läser olycksnotiser om att kamraterna inte kan hitta sin dykarkompis eller att det tar 20 minuter för att få upp den som råkat ut för något till ytan, så undrar man varför inte sportdykare tillämpar samma

Mycket kan inträffa under vatten, skriver Ralf Marek.

regler som vi militära røjdykare hade, det hade troligen räddat många från att för-olyckas.

Jag har inte längre någon kontakt vare sig med militär eller annan yrkesmässig dykning, men det vore intressant om någon sakkunnig som läser detta kunde beskriva och jämföra säkerhetstänkandet. Det är upprörande att unga människor avlider alldeles i onödan när de utövar en trevlig hobby.

Ralf Marek